

בחלקו. מה הטעם? משום שהיא
קטנה והוא קטן, התראותה בו
לשים מדרורה עמו.

ועל זה כתוב (שירא) הביאני הפלך
חרדייו, זה בנימין, שהכנים אותו
יוסף לחרדו. נגילה ונשמה,
היה צריך להיות אגילה, למה זה
נגילה? שכלם הכניםם בשבי לו
של בנימין. בך, מה זה בך? זה
כלל של התורה שהתקים
כשהשומר אותן ברית קדש. נזירה
דוריך מין, שכתוב (בראשית טט)
וישתו וישברו עמו.

ועל זה כתוב (שם) משכני אחיריך
ברוצח, שמשך את אחיו לשם,
כמו שנאמר (הושע י) בחבלי אדם
אם שכם בעבותה אהבה. זו
האהבה שירדה עפם לדור שם,
ושמחו שם במפלך העליון,
שהתחבר עם יוסף שם, משום
שהשומר ברית קדש שנגנה
לשמונה ימים.

ועל זה כתוב (שיר א) מישרים
אהבו. מה זה מישרים? כמו
שנאמר (תהלים צט) אתה כוננת
מישרים. ומי הם? כמו שנאמר
(שם) משפט וצדקה. אלה נקרים
מישרים ודאי, כמו שנאמר (דברים
לו) צדיק יישר הוא. וכן כלל הזכר
עם הנבקה, המשפט בכל העולמות,
צדקה מתוערת בכל העולמות,
ועל זה מישרים אהבו ודאי.
ישראל אהב את יוסף מלפני
(בראשית י). ישראל היה צרי
להיות, מה זה וישראל? להקליל
עמו שכינה, שאהבה את יוסף.
כמו כן שנינו וה' - הוא ובית
דין.

ובכל השבטים הדור לו על שנאהב
מאב ואם, וברכו אותו ברכת
עלמים כלם, שיתיישב במקומו
בראו.

ומני לנו שאפלו אחיו אהבו
כמו שנאמר (מלכים א) עמד על שני
אותו? שכתוב (שיר א) על פן עלמות אהבו. מה זה עלמות?

אתריעיאת ביה, לשואה מדורה עמיה.
ועל דא כתיב, (שה"ש א ז) הביאני המליך חרדיו,
דא בנימין, דאעל ליה יוסף באידרייה.
נגילה ונשמה, אגילה מבעי ליה, Mai נגילה.
הכלחו אויל לוז בגיניה דבנימין. בך, Mai
בך. דא כללא דאוריתא, דאתקאים כד נטיר
אות ברית קדש. נזירה דודיך מין, דכתיב
וישתו ויישברו עמו.

ועל דא כתיב, משכני אחיריך נרוצה, דמשיך
לון לאחוי תפון. כמה דאת אמר, (בראשית יא)
בଘבלי אדם אם שכם בעבותה אהבה, דא
אהבה דנחתה עמהון לדירא תפון, וחדו תפון
במלכא עילאה, דאתחבר עם יוסף תפון, בגין
דנטר ברית קדש דאתיהיב לחנניה יומין.
ועל דא כתיב, מישרים אהבו. Mai מישרים,
כמה דאת אמר (תהלים צט) אתה כוננת
מישרים. ומאן איינון, כמה דאת אמר, משפט
ואזכה. אלין איירון מישרים ודאי. כמה דאת
אמר, (דברים לב ז) צדיק יישר הוא. ואתכליל
דכורא עם נוקבא, משפט אתכליל בצדק,
ואזכה איתערת בעלמין כלוה. ועל דא
מישרים אהבו ודאי.

וישראל אהב את יוסף מלפני בניו. (בראשית לו ג)
ישראל מבעי ליה, Mai וישראל.
לאכללא עמיה שכינתא, דרכיהם ליה ליוסף.
כגונא דא תנין וזה, הוא ובית דין.

ובלו שבטין אודו ליה, על דאתרים מאבא
ואימה. ובריכו ליה ברכות עלמין כלוה,
לאתישב בדוקתיה בדקא חי.

ומנא לו דאפילו אחוי רחימוי ליה. דכתיב
(שה"ש א ג) על פן עלמות אהבו. Mai
עלמות כמה דאת אמר (מ"ז כה) עמד על שני
עלמות?

עשור בקר. וهم בעולם הנוקבא, והם נקראים עלמות. אחר שהסתלק יוסף למעלה, מה כתוב ? (שר'a) שחוורה אני ונואה, משום שהתחזקה עליהם הגלות, עם כל זה - ונואה, שלא הח鞠בי בהם. כאחלי קדר, נשחרתי ביניהם, שגוזו עלי מפני גזרות רעות, עם כל זה אני היא כיריעות שלמה, במעטיהם טובים, משום ששפטתי יה נכנס,

ושפטתי יה יצאג.

אל תרاني שאני שחרחות (שם), משום שהשמש הסתלק. וכל זה בני אמי גרמו. מי הם בני אמי ? אלו בני יעקב, שמכרו כאן את יוסף, והם גרמו לי ולשכינה שגלתה עמי כאן.

על זה אמר (שמות כ) ויאנחו בני ישראל. בשראו עבודה קשה, עד שהיה זוכר להם הברית העליון, והתעווררה ברוחמים על בני האם העליונה. זהו שפטוב (שם) ותעל שועתם אל האלים. זו האם העליונה, שכל החרות בידיה, ופתחה להם פתחים עליונים, חמשים שערים, והוציאה אותם משם, והחמלאה האם המחתונה ורוחמים עלייהם. ומה שיצא לעולם ממנה אביו לרצות את ישראל בתורה.

בא וראה, דוד רמז לו את התשבחת הזו של שיר השירים קדושים על יד בני קרח, אלא שלא הגיע הזמן שנאמר. משום כך כתוב (מלחים מה) למאנח על שושנים לבני קרח משכיל שיר יידית. על שושנים - אלו נשיקות פיהו, נשיקאות שפטותיו שושנים.

דבר אחר, שושנים אלו שיש שנים שהחבירו בשושנה האדמה הזו, שהיא השביעית של הפל. משכיל - זה שפע של

עשור בקר. ואינון בעלמא דנוקבא, ואינון איקרונו עלמות.

בתוך דאסטליק יוסף לעילא, מה כתיב, (שה"ש א) שחוורה אני ונואה, בגין דאתתקיף גלוותא עלייהו. עם כל דא ונואה, שלא אתערבי בהו. כאחלי קדר, אתקדרית בגיןה, גוזרו עלי מפני גוזין בישין, עם כל דא אָנָא איה כייריעות שלמה, בעובדיין טבין. בגין דשבטי יה עאלו, ושבטי יה נפקו.

אל תרани שאני שחרחות, בגין דشمושא אסטליק. וכל דא בני אמי גרמו. מאן בני אמי. דא בני יעקב, דזבינו ליוסף הכא. ואינון גרמו לי ולשבינתא דאטגלאיה עמי הכא.

על דא אמרו ויאנחו בני ישראל. בד חמו פולחנא קשיא, עד דהיא דכירת להון, קיימא עילאה ואתערת ברוחמין על בניה, אימא עילאה. הכא הוא דכתיב, (שמות ב כב) ותעל שועתם אל האלים, דא אימא עילאה, דכל חירו בידה, ופתחה לוןفتحן עילאיין, חמישין פרעין, ואפיקת לון מטהון. ואתמלאייא אימא תפאה רחמין עלייהו. ומשה נפק לעלמא, ממעא אבוי רעוי לישראל באורייתא.

הא חזי, דוד רמז ליה להאי תושבחתא דשיר השירים קודש קודשיה, על ידא דבני קרע, אלא דלא מטה זמנא דיתאמר. בגין כך כתיב, (מלחים מה) למאנח על שושנים לבני קרח משכיל שיר משכיל שיר יידית. על שושנים, אלין (שה"ש ס) נשיקות פיהו, דאיקרונו שפטותיו שושנים.

דבר אחר, שושנים, אלין שית שנין, דאתחברוں בהאי שושנה סומקא, דאייה شبיעאה דכלא. משכיל, דא נגידו דעתיקא קדיישא, דנגיד לון בהאי שעתא,

העתיק הקדוש שמשפיע להם בשעה זו, שיטותם יחד ולא נפרדים, מושום אולם נשיקות ברקבות הרוחות, ולא נפרדים.

שיר ידידות - רמז לשירה הצעיר שנקראת שיר כפול. כאן שיר משירים, ובכאן שיר ידידות, והפל אחד. מקודש ברוך הוא וכנסת ישאל נקאים הדודים. זהו שפטוב (שיר) שתו ושברו דודים. מושום כה שיר ידידות, שהם דודים. וזה משבט את זה, וזה משבט את זה. וכמו שם נסח ישאל התחלת התשבחת, שבח ראוי, שכותוב ישקנין, אף כאן היא

התחלת לשבט את המלך. רחש לבני דבר טוב (תהלים מה). רחש לבני - זו מה שרווחת בלילה, שנקראת לבני. דבר טוב - שעולה ברצונה שהמלך יתחבר

עמה, שנקרא טוב. דבר אחר, מושום שלא נתנה לו רשות לגולות, אמר רחש, מושום שמרחישה לו את הערך הנה בלבו, ואפלו בשפטותיו לא נתנה לו רשות לרחש, אלא בלבו. דבר אחר, מה הטעם רחש לבני? מושום שדברו בלא קול לא יכול לדבר, ומלב"י הנה שנקרא דבר, עד כאן לא נשלה, עד שבא שלמה המלך ובנה לה בית, והלכנה נשלה נשלמה בגדי יתר על הכל, מושום שהתחבר עמה הקול.

ובאותה שעה נתנה רשות לדבר, שהרי נשלה בקהל. וישבה בשלמות עם המלך, מושום שהוציאיה בן חכם לעולם, והתקינה בית מלך. אז המלך שם מדורו עמה, וההתחלת לרבר, ואמרה ישקנין מנשיקות פיה. אבל בעת ביום דוד, עד כהן לא יתבא ישבה בשלמות. מושום כה רחש לבני ודאי

דייחבי יחד ולא מתרושים. בגין אינון נשיקין בדיבוקותא דרוחה, ולא מתרושים.

שיר ידידות, רמז להאי שירטה, דאקרי שיר כפול. הכא שיר השירים, והכא קודש בריך הוא וכנסת יישראל, איקרין דודים. הכא הוא דכתיב, (שה"ש ח א) שתו ושברו דודים. בגין כה שיר ידידות, דאינון דודים, דא משבחה לדא, ודא משבחה לדא. וכמما דחתם, כנסת יישראל שריאת בתושבחתא, דהכי אתחזוי, דכתיב ישקנין. אוף הכא, היא שריאת לשבחה למלא.

רחש לבני דבר טוב. רחש לבני, דא חייתא, דרחיש בליליא, דאקרי לבני. דבר טוב, דסליקת ברעותה דיתחבר מלבא עמה, דאקרי טוב.

דבר אחר, בגין דלא אתייהיבליה רשו לגלאה, אמר רחש בגין דמרחשהליה hei מלה בלביה, ואפילו בשפטותיה לא אתייהיבליה רשו לרחשא, אלא בלביה.

דבר אחר, מי טעמא רחש לבני. בגין דברו בלא קול, לא יוכל למלא. והאי לב"י דאקרי דבר, עד השפה לא אשתלימת, עד דאתא שלמה מלבא, ובנא לה ביתא, ואשתלימת סירה ברכו יתיר על قول. בגין דkowski אתחבר עמה.

והיה שעתא, אתייהיב רשו למלא, דהא אשתלימת בקהל. ויתבא בשלימיו עם מלבא. בגין דאפיקת ברא חכימה לעלמא, ואתקינת ביתא למלא. בדין מלבא שרי מדורייה עמה, ושריאת למלא, ואמרת ישקנין מנשיקות פיה.

אבל השטא ביום דוד, עד כהן לא יתבא באשתלמיה, בגין כה רחש לבני ודאי